

Noveller från Skönlitterära författarsällskapet

[170914] Människor är ibland som blommor, förklaras antologititeln med i baksidestexten på denna bok. Somliga är vackra men andra bär sig åt som ogräs. Och i den här samlingen finns det blomster av alla slag. Elva författare bidrar med tolv texter. Alla novellerna håller inte samma litterära standard men underhållningsvärdet är ändå gott.

Kjell E. Genberg och Helena Sigander har ingått i redaktionen och valt ut texterna. Skönlitterära författarsällskapet Nord har funnits sedan 1996, skriver Genberg i förordet, men det dröjde några år innan gruppen fick utformningen den har i dag. Sedan några år har de föredragsaftnar på Scandic Star Hotel i Sollentuna regelbundet och några av författarna i antologin har varit föreläsare som gästade gruppen.

Som t ex Aino Trosell vars novell ”Starkare än döden” nog är den mest välskrivna och med det mest dramatiska slutet. Den handlar om två svenska kvinnor som får följa med sina män till Brasilien där de arbetar för en stor pappersmassafabrik. Den förväntade romantiska gemenskapen med sina hälfter uteblir eftersom karlarna jobbar till sent om kvällarna. Den äldre kvinnan Marketta öser bitterheten över sitt liv på den yngre – berättarjaget – som är nyförlovad och lycklig men upplever sig sviken även hon när maken är så mycket frånvarande.

Aino Trosells språk känns säkert och stringent och det märks att hon är en etablerad författare sedan länge.

Helena Siganders novell ”Doktor Spegel” har flera bottnar i sig. Inte bara är hennes huvudperson en man, Kristoffer, läkare, medelålders som bor hemma med sin åldriga mor, vilket han alltid gjort. Och han grämer sig över att det inte blev något av den romans han hade på gång med Marie i receptionen som nu är nyförlovad och väntar barn. Den inre monologen, mannens tankar, är i korta kursiverade meningar insprängda i berättelsen. Även här tar texten en ny och dramatisk vändning. Det är oväntat men spännande.

Lite språk- och redigeringslarv finns på några ställen. Och efter ordet man ska verbet stå i singular, en miss som finns i "Permissionsuniformen" av Richard Nordström. Och i Kristina M. Nilssons "Att stjäla en karaktär" som handlar om mödan med att skriva litterärt blir namnet på en karaktär skiftat från Gertrud till Gudrun. Onödigt språkslarv.

Kjell E. Genbergs "En trevlig julfest" har lite av Agatha Christies deckare över sig, eller om man så vill: en Hitchcockfilm. Det handlar om en man som tofflas av sin ragata till fru och han får oväntat tips om hur man förgiftar någon på ett sätt som inte går att spåra... Även Genberg är solid i sitt språk. Inte för inte har han ju kallats Sveriges meste författare med över tvåhundra skönlitterära alster publicerade, mest deckare.

Jag gillar också Elisabeth Lindfors novell "Töväder" där hon har gjort jag-karakteren i stycket till en man. Och hon gör det skickligt. Visste man inte om att det var skrivet av en kvinna skulle man inte tro det. Ett experiment som fler författare borde prova på.

Heder åt sällskapet att de ger ut en novellsamling, en genre som bör uppmuntras och lyftas upp mycket mer än vad som gjorts i Sverige på länge. Att skriva en novell är en uttrycksform som behöver övas, vilket man kan se i några av texterna här, men första steget till att skriva en novell är ju, som det litterära skrivandet i övrigt, att läsa. Och vill man förkovra sig i novellskrivande så bör man läsa noveller.

▪ Leif Wilehag

Den blommande framtid...

En antologi från Skönlitterära författarsällskapet Stockholm Nord i samarbete med Exilium förlag 2017